

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Fortvnati Tvdertini Episcopi: Ex ea quæ est per Gregorium Papam.
Claruit temporibus Iustiniani Imperatoris: circa annum Domini 537.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

VITAS. FORTVNATI TVDERTINI

Vide Tom.

Episcopi: Ex ea qua est per Gregorium Papam. 7. Annal. C.
 Claruit temporibus Iustiniani Imperatoris: cir-
 ca annum Domini 537.

Baron. &
 Notat. in
 Martyrol.

Rom.

14. Octob.

Mira S. For-
 tunati viri
 aduersus dæ-
 mones.

VENERABILIS antistes Tudertinae Ec-
 clesiae Fortunatus, in effugandis spiriti-
 bus immensa virtutis gratia pollebat,
 ita ut nonnunquam ab obsessis corporibus le-
 giones demonum pelleret, & continuo ora-
 tionis studio intentus obiectas contra se eorum
 multitudines superaret.

Matrona quaedam nobilis in vicinis partibus
 Tusciae nulum habebat: quae intra breue tem-
 pus, quo filium eius acceperat, cum eadem focru
 sua ad dedicationem oratorij beati Sebastiani
 Martyris fuerat inuitata. Nocte vero eadem,
 voluptate carnis deuicta, à viro suo sese absti-
 nere non potuit. Cumque mane factò conscien-
 tiam deterreret perpetrata carnis delectatio,
 processionem vero imperaret verecundia; plus
 erubescens vultum hominum, quam Dei iudi-
 cium metuens, cum focru sua ad dedicati-
 onem Ecclesiae processit. Mox vero, ut reliqui
 beati Sebastiani oratorij ingressi sunt, matro-
 nam malignus arripuit spiritus, & coram om-
 ni populo vexare coepit. Eiusdem vero orato-
 rij presbyter, dum eam vehementissimè vexari
 conspiceret, ex altari protinus sindonem tu-
 lit, eamque operuit: sed & huc similiter repen-
 tē diabolus inuasit. Et quia ultra vires voluit
 quidquam praesumere, compulsus est & ipse
 cognoscere in sua vexatione quid esset. Hi ve-
 rò qui aderant, matronam in manibus ex ora-

En vt punit
 Deus irreue-
 rentiam lo-
 sacro exi-
 bitam.

P

torio

*Item magi-
cis artibus
vientes.*

*Legionem
demonum à
famina ex-
pellit S. For-
tunatus.*

*Item alium
demonem.*

*Vide demo-
ni malitiã.*

torio sublatam, ad domum propriam reporta-
uerunt. Cumq; antiquus hostis vexatione con-
tinua eam attereret, propinqui, ad obtinendi
salutis remedium, eam maleficis tradiderunt,
vt animam eius funditus extinguerent, cuius
carni magicis artibus ad tempus prodesse co-
narentur. Ducta est itaque ad fluuium, atque in
aquam mersa: sed dum arte peruersa vnus ab
ea repellitur, in eam subito legio intrauit. Ce-
pit ex hoc illa tot motibus agitari, tot vocibus
clamoribusq; perstreperere, quot spiritibus ce-
nebatur. Tunc inito consilio parentes eius suæ
perfidia culpam fatentes hanc ad venerabilem
virum Fortunatum Episcopum deduxerunt, qui
que reliquerunt. Qua ille suscepta, multis
diebus ac noctibus in orationem dedit, tan-
toque annisu precibus incubuit, quanto
in vno corpore contra se assistere legio-
nis aciem inuenit. Quam post non multos
dies ita sanam atque incolumem reddidit, ut
si in ea ius proprium diabolus nunquam ha-
buisset.

Alio quoque tempore idem omnipotens
Dei famulus ex obsesso quodam homine im-
mundum spiritum excussit. Qui malignus cum
vesperascente iam die, secretam ab omnibus
horam cerneret, peregrinum quempiam esse
simulans circuire cepit ciuitatis plateas, cla-
mitans: O virum sanctum Fortunatum Episcopum
certè quid fecit peregrinum hominem de ho-
spitio suo expulit. Quæro vbi requiescere de-
beam, & in ciuitate eius non inuenio. Tum
quidam in hospitio cum vxore sua & parvulo
filio igni assidens, audito eius clamore, hunc
hospi-

hospitio inuitavit, secumque vnà ad prunas sedere fecit; vt quid Episcopus ei fecisset, requireret. Cumque vicissim aliqua confabularentur, paruulum eius filium idem malignus intravit, eumque in ignem præcipitans, mox animam eius excussit. Qui orbatu miser, vel quem ipse susceperit, vel quem Episcopus expulit, agnouit. Existimo sanè hunc virum dum quasi hospitalitatem exhiberet, non pietatis opere delectatum fuisse, sed Episcopi derogatione: & ostentationem boni potius intendisse, quam operam: vt meliora Episcopo fecisse videretur, quatenus ipse susceperet eum, quem vir Domini Fortunatus expulisset. Sunt namque nonnulli, qui idcirco bona facere student, vt gratiam alienæ operationis obnubilent. Quemadmodum in hoc viro finis operis probat, quod munda intentio operationis non fuerit.

*Fugienda
duplicitas.*

Alio quoque tempore, oculorum cæcitatem signo Crucis à quodam depulit; & equum in rabiem versum & obuios quosque morsibus laniantem simili virtute sanauit. Denique quidquid ab omnipotenti Deo precibus postulauit, mox impetrasse fertur. Quadam die Gotthi facta excursionem iuxta Tudertinam ciuitatem, puerulos duos inde abduxerant, & ad partes Rauennæ properabāt. Quod cum viro sanctissimo nunciatum fuisset, protinus Gotthos illos ad se vocari fecit. Quos blando sermone alloquens, eorū prius studuit asperitatem placare: ac post intulit, dicēs: Quale vultis precium dabo, & puerulos quos abstulistis, reddite, mihi: que hoc gratiæ vestræ munus præbere. Tunc is,

*Cæcum illi
minat vir
sanctus.*

qui prior eorum esse videbatur, respondit, di-
cens: Quidquid aliud præcipis, facere parati-
sumus: nam istos paruulos nullatenus redde-
mus. Cui venerandus vir blandè minatus, di-
xit: Contristas me, & non audis patrem tuum,
noli me contristare: non expedit tibi. Sed idem
Gotthus in cordis sui feritate permanens, ne-
gando discessit. Die verò altera digressurus,
rursus ad Episcopum venit: quem ijdem ver-
bis pro prædictis puerulis iterum Episcopus
rogauit. Cumque ad reddendum nullo modo
consentire voluisset, contristatus Episcopus
dixit: Scio qua tibi non expedit, quod me con-
tristato discedis. Quæ Gotthus verba despicit
ad hospitium reuersus, eosdè pueros equis im-
perimpositos, cum suis hominibus præmissis,
ipse verò statim ascendens equum, subsecutus
est. Cumque in eadem ciuitate antè B. Aposto-
li Petri Ecclesiam venisset, equi eius pes lapsus
est; qui cum eo corruit, & eius coxa mox fracta
est; ita vt in duabus partibus os esset diuisum.
Leuatusque in manibus, reductus est ad hospitium.
Qui festinus viro venerabili Fortunato sup-
plex misit nuncium, orans vt ad se diaconum
suum mittere dignaretur. Adueniens diaconus
confestim pueros ab itinere iam reductos, Ep-
scopo reddendos à Gottho accepit dicere: Va-
de & dic Domino meo, Episcopo: Quia male
dixisti mihi, ecce percussus sum; sed pueros, quo-
que sisti, recipe, & pro me, rogo, intercede. Su-
ceptis itaque puerulis, Antistes diacono suo
quam tradidit benedictam, vt eam super iacen-
tis corpus projiceret. Perrexit itaque diaconus
atque ad Gotthum introgressus, benedictam
aquam

*Eccè penam
S. Episcopi
preces con-
sementis.*

quam super membra illius adpersit: moxque (res mira & vehementer stupenda) ita omnis fractura solidata est, & saluti pristina coxa restituta, ut hora eadem de lecto surgeret: & ascenso equo, iter ageret.

In eadem vrbe Tudertina, Marcellinus quidam bonæ actionis vir, cum duabus sororibus suis habitabat: qui eueniēte molestia corporis in sacratissimo sabbatho Paschali vesperè defunctus est. Porro sorores, eius morte afflictæ, flentes ad venerabilem cucurrerūt antistitem, eique magnis vocibus clamantes dixerunt: Scimus quia Apostolorum vitam tenes, leprosos mūdās, cæcos illuminas. Veni & resuscita mortuum nostrum. Qui & ipse, de fratris earū morte contristatus, flere cœpit: eisque respondit dicens: Recedite, & hæc dicere nolite, quia iussio omnipotentis Dei est, cui contraire nullus hominum potest. Illis itaque discedētibz, tristis ex morte eius māsit Episcopus. Subsequente autem die Dominico, antè exurgentis lucis crepusculum, vocatis duobz diaconibus suis, perrexit ad domum defuncti, accedensque ad locum, vbi corpus iacebat exanime, ibi se in orationem dedit. Expleta autem prece, surrexit, & iuxtā corpus defuncti sedit: nō autem grandi voce defunctum vocauit, dicens: Frater Marcelline: Ille autem ac si leniter dormiens, ad vicinam vocem quamuis modicam, fuisset excitatus, statim oculos aperuit, atque ad Episcopum respiciens dixit: O quid fecisti? Cui episcopus respondit, dicens: Quid feci? At ille ait: Duo hesternō die venerunt, qui me eijcientes ex corpore, in bonum locum duxerunt.

En admirandam vim aqua benedictæ.

Deflet mortem Marcellini.

Excitat defunctū Marcellinum.

runt'. Hodie autem vnus missus est, qui dixit: Reducite eum, quia Fortunatus Episcopus in domum eius venit. Quibus verbis expletis, mox ex infirmitate conualuit, & in hac vita diutiùs mansit.

VITA S. BURCHARDI EPISCOPI

Herbipolensis: Ex ea qua est per Egiluardum monachum cœnobij sancti Burchardi, prohb Herbipolim. Consecratus est Episcopus à Zacharia Papa. Sedit annis 40. Obijt anno Domini 791.

Tesse C. Baron in Not. ad Martyr. Roman. Vide & Tomo 9. Anal. 14. Octob.

Præclarum genus S. Burchardi.

Traditur liber.

Omnia relinquit propter Christum.

DV M nouella Anglorum Ecclesia Gregorij Pontificis studijs meritisque geminare inciperet, eadem in insula nobiles nobilissimi Burchardi parentes mirifice quoque efflorebant. Qui animi magnitudine & ingenij fœlicitate præcellens, præcellens suæ prosapiæ genealogiam haudquaquam passus est morum suorum nebulis obscurari. Cum enim à religiosis parentibus literarum studijs imbuendus fuisset traditus, puerilibus leuitatibus excelso & virili planè animo reiectis, carnalis illecebris per assidua orationis & vigiliarum studia calcatis, breui ad tãtam mortuam honestatem adoleuit, vt nihil in se caducum nihil terrenum habere videretur. Cum verò pes & delicias patriæ, magno sibi ad vitæ perfectionem impedimento esse cerneret, spreto generis claritate, cunctisque fumantis mundi nebulis spiritu consilij & fortitudinis ab animo depulsis, relicto natali solo, periculoso mari fluctus transfretauit, atque in Gallijs all-